

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Janda (D) Jutova

Ročník II / Číslo 4

duben 1997

Cena : 6,- Kč

Lucie Vrzáková, 7 let: Vzkříšený Ježíš

"Všechno protivenství světa nemůže Kristu zabránit, aby nevstal z hrobu a jednou slavně zazářil nad celým vesmírem."

Otec biskup Josef

(z velikonočního přání otce biskupa na str. 3)

Z obsahu:

Velikonoční přání
otce biskupa

(str. 3)

XV. diecézní setkání
mládeže

(str. 5)

Poutě v Modlivém
dole

(str. 6)

Pašijové hry v naší
diecézi

(str. 8)

Pozvánka na
ministrantský tábor

(str. 11)

Rozhovor s novým
vedoucím DCM

(str. 12)

Cesta svatého Vojtěcha

K Vánocům jsem dostal dopis paní Zahradníčkové, manželky básníkovy. Přiložila k němu kopii notové osnovy s rukopisem Josefa Bohuslava Foerstra, který poslal „Básníku La Saletty s vroucím díkem za vzomínku k 30.12.1949 podání v obdivu a lásce“. Jde o Foerstrovo zhudebnění Zahradníčkovy básně Svatý Vojtěch.

Letošní Vojtěchovo milénium přímo vybízí: Vezměte do rukou verše básníka - proroka. Psal je jako píseň pro Cyrilometodějský kancionál před padesáti lety. Foerster je tehdy zhudebnil, ale do kancionálu už nemohly být zařazeny. Jestli je v současnosti zhudebnil Petr Eben, mluví to o jejich časovosti. Nemá snad oslava Vojtěchova milénia stejné poslání jako kanonizace Anežčina?

Římský velekněz přijede k nám, s námi oslaví Vojtěchovo jubileum, s námi chce Vojtěcha prosit, podívat se tisíc roků zpět a srovnat čas tehdejší s dobou naší. Ta naše je prahem do příštího tisíciletí. Není i vykřičníkem: Vzpamatujte se! a prosbou: Voje útěcho, pomoz!?

P. Josef Helikar

Jan Zahradníček: Svatý Vojtěch
Popojdi k nám a zdvihni Kříž
nad zemí Přemyslovců,
ať vidí všichni, jak se skvíš,
přeslavná hvězdo Slavníkovců.
Podobo Krista v tváři Čech,
rodáku, velký Evropane,
jasný Pane,
pokorný sluho chudých všech.

Ale až dodnes od dob těch
dílo je neskončeno,
svěcení svátků pro posměch,
pro posměch je jim Boží věno.
Sloužití modlám viděl bys,
manželská věrnost znevážena,
muž i žena
prodáváni zas jak kdys.

Pastýři dobrý, pro tvůj chvat
nebylo zaváhání,
pohanství z kořen vytrhat
toužil jsi všude vlastní dlaní,
ozářit nitra plná tmy
ještěry bésů udupaná,
Krista Pána
za kámen vložit úhelný.

To, proč jsi trpěl, Vojtěchu,
dosud se děje tady.
Od tebe čeká útěchu,
záštitu jistou před úklady
tvůj lid, tvé kněžstvo oddané,
biskupi vprostřed diecézí
Veleknězi
Římskému věrní v tísni své.

Z diáře otce biskupa

1. 4. 10:00 Ltm - zasedání kněžské rady
5. 4. Jablonec n. N. - zkouška účastníků katechetického kurzu z morálky
7. 8. 4. Brenná (Pl) - setkání biskupů
9. 4. Rzeszów (Pl) - setkání s biskupem Górný
12. 4. 8:30 Čadca - přednáška k lékařům
14. - 16. 4. Praha - zasedání ČBK
18. - 19. 4. Schrnochtitz (NSR) - zasedání Ackermann-Ge-meinde
20. 4. 10:00 Ltm - katedrála - setkání katechetů
21. - 22. 4. Ltm - exercicie pro katechety
25. - 27. 4. návštěva Sv. otce

HLAVNÍ POUŤ KE SV. ZDISLAVĚ 1997

- 30.5. 1997** v den jejího svátku 17,00 nešpory
18,00 mše sv.,
po které bude následovat oficium čtení a večerní Salve
- 31.5. 1997** v sobotu 6,30 laudy
9,00 pontifikální mše sv., biskup
Josef Koukl
11,00 pontifikální mše sv.,
ap. nuncius Giovanni Coppa
14,00 koncelebrace dominikánů

Celý den příležitost ke svátosti smíření a možnost adorace v kryptě svatě Zdislavy (vyjma bohoslužeb, při kterých se krypta z bezpečnostních důvodů uzavírá).

Odpoledne ve varhanním sále kláštera (vchod z Klášterní ulice) v 15,30 hod. duchovní koncert - hraje Jaroslav Konečný, bohoslovec.

- 1.6. 1997** Slavnost Těla a Krve Páně 10,00 mše
svatá + adorace se závěrečným svátostným požehnáním

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015
e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného,
při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 4

Datum vydání: 6.4.1997

(uzávěrka příštího čísla 17.4.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Bratři a sestry,

slavíme ty největší svátky celého církevního roku - svátky Kristovy smrti a jeho vzkříšení. To obojí patří dohromady, nelze to oddělit ani v našem životě. Trpící a zmrtvýchvstalý Pán byl vždy, je stále a bude v nás přítomný, bolest i radost se bude střídat tak jako slunce a déšť okolo nás. Ale konečným stavem není utrpení a smrt, není smutek a bolest, ale věčná radost. Všechno protivenství světa nemůže Kristu zabránit, aby nevstal z hrobu a jednou slavně zazářil nad celým vesmírem. Síla všech atomů dohromady není ničím proti síle, která se projevila otevřením jeho hrobu.

V této důvěře Vám přeji milostiplné prožití svátků našeho a Kristova vzkříšení a žehnám Vám

ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého

Váš

biskup Josef

Velikonoce - svátky života

Opravdu svátky života - a ne jara, jak se pořád ještě tvrdí ve školách. Asi je to také tím, že jsme právě my, křesťané, neukázali lidem pravou podstatu Velikonoc. Na jižní polokouli je právě podzim - a přesto tam slaví Velikonoce!

Co nám tedy Kristus Velikonocemi dokázal? - Vítězství života nad smrtí, důkaz posmrtného života („Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Lk 23,43). Ale také svobodu - ještě ze židovských Velikonoc, svobodu z egyptského otroctví, tím ale i svobodu ze všeobecného strachu ze smrti. Chce to ale prožívat Velikonoce do hloubky a ten strach ze smrti, z bolesti a z čehokoliv prostě vygumovat - a to tak přesvědčivě, aby to oslovilo i naše nevěřící bratry kolem nás.

Pod pojmem život si většinou dnes - ve „vědecké“ době - představujeme život biologický. Sice nám Kristus nepřinesl život biologický, ten tady byl už před jeho příchodem, ale je zajímavé, že právě ve 20. století je i biologický život vydán v nebezpečí zničení. Nejen nukleární válkou, ale i Černobylem a také smrtelnou nemocí AIDS. Dnes už jsou milióny lidí nakaženy touto nemocí a epidemie se šíří dál přes všechny kondomy. Nyní přistoupilo i klonování, které by mohlo vést k degeneraci, nejhoršímu úpadku lidstva.

Náš národ však vymírá na něco jiného - a není sám. Z minulý rok bylo u nás o několik tisíc zemřelých víc než narozených - poprvé v dějinách! Proč? Západní civilizace vymírá na svůj sobecký konzumní způsob života. I prezident Havel mluví na Stanfordově univerzitě o úspěšném konzumerismu a zásadním nerespektování vyššího řádu.

Tady všude strmí Kristus, „vyvýšený nad zemí“ - jako záruka i toho biologického života. „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6). Nelze ani biologický život oddělit od oněch prvních dvou prvků, nelze ho oddělit od Desatera, od lásky, od Boha!

I biologický život člověka podléhá základní filozofické a teologické normě: unum, verum, bonum, pulchrum. Bůh chce mít člověka - jako svůj obraz - dobrého, pravdivého, krásného - a jako neopakovatelný originál, tedy žádné identické klony, žádné roboty! Jak je právě dnes tato zásada aktuální!

A ještě je to málo. „Přišel jsem na svět, aby měli život - a aby ho měli v plnosti“ (Jan 10,10). Tudíž žádné přešlapování, žádná setrvačnost, žádná zvyková formalita...! Ale opravdu vítězný, radostný, zapalující život se vzkříšeným Kristem v srdci, v rodinách, v liturgii i v ekumenických setkáních i v debatách o problematice budoucnosti lidstva!

P. MUDr. Ladislav Kubíček

Proběhlo XV. diecézní setkání mládeže

Připravovali jste někdy rodnou slavnost pro celou svou rozvětvenou rodinu žijící ve všech koutech naší země? Proč taková divná otázka? Toto přirovnání mě napadlo, když jsem přemýšlel, k čemu přirovnat diecézní setkání mládeže. Účastní se ho mladí z téměř všech koutů naší diecéze. Ty je třeba seznat, zajistit pro ně ubytování a jídlo, ale hlavně program, který zaručí, že se hosté nebudou nudit. A hosty jsme byli vlastně všichni, kteří jsme se tohoto XV. diecézního setkání mládeže litoměřické diecéze v divadle K. H. Máchy v Litoměřicích v sobotu 22. března zúčastnili.

Na každé diecézní setkání se těším ze dvou důvodů. Setkám se na něm s mnoha přáteli (i lidmi, kteří se zde jimi stanou), a mám možnost účastnit se programu, který vždy přinese více nebo méně nového a zajímavého. A rád uvádím, že toto XV. setkání (představte si, co všechno už na těch předchozích čtrnácti setkáních zajímavého bylo) si s těmi předchozími nezašlo ani svou náplní, ani atmosférou a náladou.

Mnohá společenství projevila svou chuť potěšit a obohatit ostatní scénkami, z nichž byla vidět upřímná snaha a chuť do hraní spojená s pílí při zkoušení a s pečlivou přípravou. Tak jsme mohli vidět podařené představení divadelní hry Vizionář Jára Cimrmana, moderní adaptaci biblického příběhu o Jonášovi, pantomimu o rozhodování člověka mezi dobrem a zlem nebo jeden díl pořadu Tabu známého z televize Nova. Ten nám

připomněl, že pohled okolí na katolického konvertitu není vždy vstřícný a donutil nás zamyslet se nad tím, čím a proč se Církev liší od sekty.

Mezi scénkami jsme se mohli dozvědět o akcích pořádaných pro nás o prázdninách i v nejbližších měsících, především o setkání s papežem v Hradci Králové a v Paříži. Krátce vystoupili zástupci hnutí Antiochie a „misijní školy“ Schola Misia, aby nás informovali o podstatě svého prázdninového evangelizačního snažení a o možnosti zapojit se do něj.

Již na počátku programu se nám představil nový vedoucí Diecézního centra mládeže, který do naší diecéze přišel před dvěma měsíci z Moravy a toto setkání bylo jeho prvním velkým úkolem. Myslím, že mu mohu za všechny účastníky setkání poděkovat za pečlivou přípravu.

Oběd odděloval dopolední, „divadelní“ část programu od odpolední, ve které hlavní roli hrála mše svatá z Květné neděle slavená v katedrále přítomnými kněžími v čele s generálním vikářem naší diecéze mons. Havelkou, který zastupoval otce biskupa.

Vítaným a jak se ukázalo také velmi podařeným zakončením programu bylo vystoupení hereckého souboru pražských studentů s rockovým zpracováním legendy o sv. Vojtěchu nazvaným Veslo a růže. Velká většina účastníků setkání zůstala až do večera, aby je uviděla, a nebyla zklamána. Propracovanou choreografií,

působivými kostýmy, oslovující hudbou a hlavně hlubokým obsahem se nám do paměti vryly obrysy Vojtěchova života a duchovního odkazu. Možná více než desítkami přečtených stránek, takže pro nás oslavy jeho milénia určitě nebudou prázdným úkonem, ale budou vycházet ze znalosti jeho osoby v dějinách české církve. Bouřlivý potlesk prozrazoval, že jsme představení přijali a že nás oslovilo.

Po tomto závěru už nebylo téměř co dodat, a proto jsem se začal rozjíždět do svých farností plni dojmů, ale hlavně inspirace, jak prožít Svatý týden a celý letošní svatovojtěšský rok v Boží blízkosti.

Asi vás nepřekvapí, když nyní napíšu, že letošní jarní diecézní setkání se podařilo, že jeho účel, totiž sblížit nás, přispět k rozvíjení vzájemných vztahů mezi společenstvími, povzbudit v duchovním i světském životě a povzbudit ty, kteří doma nemají společenství, se zdařilo naplnit.

Po skončení programu setkání jsem se zeptal organizátorů a účastníků setkání na jejich dojmy:

Marie, Trmice (jedna z hlavních organizátorek setkání): Co na setkání říkáš?

Já asi dost dobře nemůžu moc objektivně posoudit, jaké tohle setkání bylo, protože to pro mě byl místy nervák a místy jsem si myslela, že mě odvezou do Beřkovic. Abych začala tím horším, tak si myslím, že je škoda, že tady nemohl být otec biskup, ale co se týče progra-

mu, tak to bylo jedno z dobrých setkání. Divadla se podařila, celkem to bylo pestré, lidi se nenudili. Podařilo se, což vidím jako velký klad, že to nebylo takové to tradiční setkání. Už tím, že tady v divadle to bylo jenom dopoledne, další program po obědě byl v katedrále, mše svatá, pak jsme se zase vrátili sem, vlastně i to, že tady byla rocková opera, že jsme tu měli hosty z Prahy, tak i to bylo vlastně něco vyjimečného. Trošku se to vymanilo z těch vyjetých kolejí. Asi to dobře budu moci zhodnotit až s odstupem času. Když se na to dívám teď, tak si myslím, že to nebylo špatné.

Jsou nějaké nové nápady, které by se mohly realizovat příště?

Já jsem zatím ještě o příštím setkání příliš dopředu neuvažovala. Vlastně se ještě ani neví, kde bude. Ono to také dost vychází z toho místa, kde to setkání je, jací jsou tam lidé, s kterými se dá spolupracovat, místní lidé jsou takovým opěrným bodem pro celé setkání a hodně záleží také na nich. Ale chtěla bych jako inspiraci z tohoto setkání použít to, že se hodně zapojili lidé různě z diecéze. Dříve jsme často program „lepili“ sami, nebo i lidi nutili: připravte si něco; a teď sami přišli „máme divadlo, chtěli bychom tam říct něco o Antiochii, o Schole Misii, o tom a o tom. Inspiraci bych viděla především v tomhle, samozřejmě spoléhat na Pána Boha, ale dát prostor lidem, kteří přijdou.

Vláša, Litoměřice (vedoucí DCM): Abych se při-

Maminka kněze

znal, byl jsem velice mile překvapen, byla to krásná, nádherná atmosféra. Byl jsem velice rád, že mě mladí tak nádherně přijali, to mě velice potěšilo. Člověk si tady vlastně nepřipadá ani tak moc cizí, téměř jako by přišel mezi své vlastní. Velice se mi líbilo, jak se celkově k sobě chovali, že si prakticky nikdo nemůže stěžovat. Je dobře, že jako křesťané, my všichni, kteří jsme zde byli, můžeme být vzorem pro druhé.

Líší se to tu od toho, co znáš z Moravy?

To by potřebovalo trochu víc diecézních setkání, protože kdybych posuzoval pouze z jednoho, tak by to nemuselo být objektivní. To si ještě musím trochu pouspořádat v hlavě, protože teď, těsně po něm, kdy jsem měl spoustu běhání, je brzy na to, abych pravdivě odpovídal.

Honza, Vratislavice: Jak se ti líbí tohle diecézní setkání?

Skvělý! A můžeš mi k tomu říct ještě něco? Super!

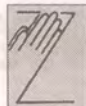
Rambousek, Rumburk: Když jsme hráli pantomimu v katedrále, cítila jsem se tam strašně dobře, bylo to takové rodinné.

Lubor, Teplice: Bylo to bezkonkurenční, naprostá špička, takřka by se tomu nedalo nic vytknout, kdyby to dávali znova, tak na to určitě jdu. Co jsem byl na posledních třech diecézích, tohle bylo nejlepší.

Šatnáři: Měli jste ze setkání něco?

No jéje, my jsme byli celou dobu v šatně, my jsme viděli všechny lidi osobně, každý nám prošel rukama.

Jan Macek

(Vypráví kněz z Moravy - 1991)

Povím vám o své mamince. Vedla mi domácnost na faře a byla mně i velkou duchovní oporou v mé pastoraci. Těšila se dobrému zdraví, nikdy si nestěžovala na nějaké potíže.

V roce 1983 (to jí bylo 65 roků) jí však najednou silně otekla levá ruka. Když obtíže narůstaly, přece jense odhodlala jít k lékaři. Diagnóza byla zdrcující: pokročilá rakovina prsu s metastázami okolo - operace již nebyla možná. Maminka byla hospitalizována. Ozařování a utišující injekce snad zbrzdí postup choroby. Ale řekli mi přímo, že matčin stav je velice vážný. Dávali jí na nejvýš jeden rok života.

Vrátil jsem se tedy na faru sám ... Na spánek jsem neměl ani pomyslení, skoro celou noc jsem chodil po pokoji a úpěnlivě se modlil k blahoslavené Zdislavě: „Zdislavo, Zdislavo, pomoz! Pomoz!“ (Paní Zdislavu jsem začal s důvěrou ctít už v době své základní vojenské služby

v Liberci, tehdy jsem se také poprvé dostal do Jablonného. Později jsem - sám i s farníky - často a rád navštěvoval Jablonné i Zdislavino rodiště Křižanov.)

„Zdislavo, pomoz!“ A tu se mi ukázala milá podlouhá tvář s hnědýma očima a světlými vlasy. Povzbudivě se na mě usmála. Hned jsem nabyl důvěry a jistoty. Vzpomněl jsem si také, že mám doma vodu ze Zdislaviny studánky pod Lemberkem.

Vzal jsem láhev této vody do nemocnice. „S důvěrou ji pij, maminko, jako lék a společně se budeme modlit, aby se paní Zdislava přimlouvala za tvé uzdravení!“ Maminka přikývla. Odešel jsem uklidněn a doma jsem zahájil nepřetržitou nověnu (po ukončení jedné nověny jsem začínal ihned další).

Maminka byla po celý život zvyklá rozdávat, a tak se o zdislavskou vodu velkodušně podělila se svými spolupacientkami.

Za měsíc se vrátila z nemocnice domů plná energie. Po rakovině a potížích už nebylo ani stopy.

Pustila se do práce jako dřív. A že práce na faře není lehká a není jí málo! Modlila se se mnou. Byla šťastná, že může být druhým ještě užitečná.

Dělala dojem zdravého člověka, ale ve mně začala hlodat pochybnost, jestli to není jen úleva před koncem ...

Začal jsem ve své věčné nověně troufale žadonit na paní Zdislavě, aby mamince vyprosila ještě pět let života (do sedmdesátky) a aby maminka neumřela na bolestnou rakovinu, ale náhle - aby se netrápila.

Moje modlitba byla víc než vyslyšena - matka zemřela tiše, při vědomí, když jí bylo dvaasedmdesát a půl roku - letos, tj. právě v roce Desetiletí duchovní obnovy národa zasvěceném bl. Zdislavě (1991).

Ta usmívající se ženská tvář, kterou jsem v oné noci úzkosti jasně viděl, se úplně shoduje s rysy tváře rekonstruované podle uveřejněných antropologických výzkumů akademika Vlčka.

Otec Kindermann oslavil 86. narozeniny

Kostomlaty pod Milešovkou zažily 28. února radostnou událost. Za přítomnosti četných kněží a věřících oslavil v kruhu své farní rodiny nejstarší aktivně pastoračně činný kněz litoměřické diecéze otec Emanuel Kindermann požehnaných 86 let života.

Mši svatou ve starobylém farním kostele s jubilantem celebroidali dva biskupové - otec biskup Josef Koukl a pražský světící biskup Jiří Paďour,

(dokončení na str. 14)

Biskup Jiří Paďour blahopřeje oslavenci

Přijďte na pouť do Modlivého dolu!

Naše litoměřická diecéze bývá často nazývána kamenolomem. A přece se v ní nacházejí četné svěží oázy náboženského života, jakými jsou živá mariánská poutní místa. Jsou rozseta po celém území.

Na severu se nachází i připomínka Lurd: lurdská jeskyně. S tou pravou lurdskou má též svoji podobnost, alespoň v té době, kdy k ní přišla sv. Bernadetta. Je též ve skále, se sochou Panny Marie Lurdské, v odlehleém koutu přírody, v malebném náručí lesů a skal. Najdete ji i v turistické mapě českolipského okresu v obci Svojkov s přiléhavým názvem Modlivý důl. Od silnice, vedoucí ze Sloupu v Č. do Záakup, východně od Nového Boru, vás během desíti minut dovede k Lurdské jeskyni hluboké zalesněné údolí, lemované strmými pískovcovými skalami. Po zdolání několika balvanů, jež se nakupily do pěšiny sevřené skalami, je údolí zakončeno

rozšířenou kotlinou v kruhu skal. Malá cedulka na statné bříze vás ujistí, že jste objevili Modlivý důl. Pohled doprava vám vysvětlí tento zvláštní název.

Do kolmé pískovcové stěny je vytesána asi 4 m hluboká jeskyně, vyzdobena umělými krasovými útvary. V pozadí jeskyně stojí na vyvýšeném skalním stupni socha Panny Marie Lurdské, zhruba 120 cm vysoká. Vstup do jeskyně je chráněn vysokou železnou mříží, průčelí kolem vchodu je vkusně vymodelováno v pískovci.

Jistě vás napadne myšlen-

ka, jak je to možné, že zde, v klínu hor, daleko od lidských příbytků, přežival tento vzácný důkaz zbožnosti a dovednosti dřívějších generací i tak těžké období uplynulých desetiletí. Chybí zde sice mnoho pěkných věcí, které dříve dokreslovaly poutní atmosféru Modlivého dolu. Cesta údolím bývala zdobena obrazy křížové cesty. Posvátný ráz tohoto místa označuje dosud pouze velký dřevěný kříž u vstupu do údolí. Prázdné výklenky na kolmé stěně

jeskyně označují místa, kde asi bývaly obrazy. A z vedlejší zalesněné stráně hledí k jeskyni už jen prázdný polokruhový výklenek, v němž býval výjev Krista v Getsemanské zahradě. Ale čím to, že samotná jeskyně s mariánskou sochou zůstala zachována, zatímco mnohá jiná náboženská díla i na frekventovaných místech vzala za své? Asi nejvýstižnější odpověď bude, že Panna Maria si sama ochránila místo, kde se k ní prostí věřící utkali o pomoc v těžkých dobách.

Pokud zde v pohraničí žilo ještě původní hluboce věřící

obyvatelstvo, byl Modlivý důl, Betgraben, cílem četných soukromých či rodinných poutí a vycházek nebo i procesí z okolí. Ještě teď, když zavítají do své staré vlasti, mnozí neopomenou dojít i do Modlivého dolu.

V nejstarších dobách tudy chodili jen lesní dělníci a uhlíři. Údolí se stalo i obávaným místem, když zde došlo k vraždě rivala v lásce. Lidé se údolí raději vyhýbali. Strach byl ponaáhlu překonán, když zde jistý člověk za-

sátých let umístěny v zámečku u důchodců. Tiché údolí s Lurdskou skalní kaplí měly jen přes cestu. Ale zámeček brzy vyhořel. Pro sestry to byla pohroma. Při zachraňování starých lidí přišly samy o všechno. Po velkém úsilí byl proměněn zámek ve Sloupu, kde dosud byli učni, na nový domov důchodců, značně větší. Modlivý důl patřil však stále do okruhu zájmu sester. Tříčtvrtěhodinová cesta horou a lesem byla pro sestry tou nejkrásnější a asi jedinou rekreací. Když jich bývalo v zámku přes třicet, byly u Panny Marie některé téměř denně.

Nový dech nabrala Lurdská jeskyně, když se ve Sloupu, tehdy ještě samostatné farnosti, stal administrátorem P. MUDr. Ladislav Kubíček. Bylo to v roce 1972. Tehdy se začaly slavit v Modlivém dole pravidelné mše sv. o mariánských svátcích. A to nejen pro sestřičky. Lidé

věsil mariánský obrázek. Později k němu začali lidé přinášet i svá trápení a nacházeli útěchu. Až snad někdy koncem minulého století zde hraběnka Kinských pořídila tuto půvabnou Lurdskou jeskyni.

Dříve se o Lurdskou jeskyni staraly asi řádové sestry Sv. Kříže, které pečovaly o sirotčinec vedle zámku ve Sloupu. Až do odsunu byly pak v zámečku ve Svojkově, v němž byl zřízen domov důchodců. Nejdelší starost, ale i radost z Lurdské jeskyně měly řádové sestry Dcery křesťanské lásky sv. Vincence, které byly počátkem šede-

se sjížděli z okolí i ze vzdálených míst. Romantika místa přitahovala zvláště mladé, ale i četné turisty a rekreanty. Údolím vede značková turistická stezka. Když byl po třech letech P. Kubíček přeložen na jiné místo, pokračoval v mariánských poutích v údolí P. Púchovský, člen misijního řádu lazaristů. V předchozích letech prožil mnoho utrpení a pronásledování. Nyní byl zaměstnán v domově důchodců jako topič a údržbář. Obdržel i „státní souhlas k duchovenské činnosti“ pro sestry Vincentky i ve farnosti, neboť sloupská

farnost nebyla nadále obsazena knězem. Přes jeho velké pracovní i duchovní zatížení přirostl otci Púchovskému Modlivý důl k srdci. V roce 1982 odešel na Slovensko. Od té doby byla Lurdská jeskyně v duchovní péči okolních kněží. Mše sv. o mariánských svátcích bývala většinou koncelebrovaná, neboť přijížděli kněží i z větší dálky.

Do roku 1986 byly vykazány ze Sloupu poslední sestry Vincentky. Co bude dále s Modlivým dolem? Bude tam ještě někdo chodit? Na takovou starostlivou otázku odpověděl jistě osobě P. Kubíček: „Panna Maria se nedá. Bude tam chodit ještě více lidí!“ Zdálo se, že je to jen laciná útěcha. Po změně poměrů parkovalo u údolí o mariánských svátcích stále méně aut. Mladí se zaměřili více na jiná živější místa. Ale skupinka věrných se stále zúčastňovala mariánských poutí. Zmíněná předpověď o Modlivém dole se naplnila až za 10 let po odchodu posledních sester sv. Vincence.

V roce 1996 zažila Lurdská jeskyně ve Svojkově asi svou nejslavnější pouť. Na začátek mariánského měsíce května přijel jako poutník a hlavní celebrant sám litoměřický biskup ThDr. Josef Koukl. Přítomných věřících před jeskyní bylo na 200. Údolím se nesly mariánské písně. Slavnost se všem náramně líbila. Všichni byli nadšeni, i sám otec biskup, který nemá asi často příležitost a čas navštívit tak pěkné přírodní zákoutí.

Též letos můžeme začít mariánský měsíc máj poutí do Modlivého dolu. Tam uctíme Královnu máje a Královnu hor, jak je nazývána na známém poutním místě v Bozkově. Také letos bude sloužit mši sv. v Modlivém dole, dá-li Pán Bůh, otec biskup dne 1. května v 15,00 hodin.

J.P. z Nového Boru

Pohřební průvod ulicemi Mělníka

Dnes jsme už málokdy svědky, či účastníky pohřebních průvodů, zvláště ve městech. V pátek posledního února doprovázeli mělničtí svého dlouholetého duchovního správce z proboštského kostela sv. Petra a Pavla P. Václava Sikytu dlouhou cestou ke hřbitovu ke kněžskému hrobu pod vysokým křížem ve středu svatého pole.

Vraťme se ale do kostela. Mší svatou diecézního biskupa, provázeného asi třiceti kněžími, loučili se mělničtí se svým bývalým duchovním správcem. Pan biskup začal nejsvětější obětí připomínkou pobožnosti křížové cesty, obvyklé v pátek svatopostní doby. Na jeho slova navázal po evangeliu Sikytův spoluseminarista. Rozdělil kněžskou cestu ve dvě části. Ta první začíná povoláním ke kněžské službě, přijetím pozvání k ní. Václav procházel léty gymnazisty v Kroměříži a po ukončení druhé světové války vstoupil do semináře za svatoštěpánskou diecézi. Tehdy litoměřičtí bohoslovci studovali spolu se svými spolubratry z pražské arcidiecéze v Dolních Břežanech. Pestrá byla tato cesta v pěti letech bohosloví, i její závěr byl neobvyklý. To je ten střed kněžské cesty: přijetí kněžského svěcení, obvykle v katedrále. Ale do té biskup světitel nesměl vstoupit. Biskup Štěpán Trochta tehdy taj-

ně svolal své bohoslovce a salesiány do budovy litoměřického probošství, aby jim tam na Bílou sobotu v padesátém roce světil Kristovo svátostné kněžství. Po ukončení studií tehdejší novokněží neobdrželi ustanovovací dekrety k práci ve farnostech, ale povolávací rozkazy k vojenské službě v pomocných technických praporech mezi „černými barony“. Ta služba trvala čtyřicet měsíců, potom teprve bylo možné, když státní správa dala ordináři pro toho kterého kněze státní souhlas, plnit v duchovní správě svůj úkol v druhé části kněžské životní ces-

ty. Pro P. Sikytu začala v Děčíně - Podmoklech, pokračuje v Dobrovici a potom už na Mělníce, po celou dobu, kdy byl schopen kněžsky pracovat.

Tato druhá část kněžské cesty bývá však často uzavírána dobou nemohoucnosti a bolesti. Václav jí procházel několik let. Těžko říci, není-li právě tato její část, nejpodobnější Ježíšově cestě křížové, úsekem nejpłodnější. Průvod, procházející ulicemi města, míří otevřenou branou ke kříži uprostřed hřbitova: „Pane, dej jim lehké odpočinutí!“ Tento kříž je vykřičníkem nad kněžským hrobem.

Pašijové hry v litoměřické diecézi

V Evropě

Pašijové hry se objevují v evropské kultuře až od 13. století. Tvrdívá se, že evropské divadlo má svůj počátek ve velikonoční liturgii. To ale neplatí pro pašijové hry. Jejich genetické lůno je mimo liturgii, v kajících pobožnostech pašijového kultu. Ty lze sledovat od doby, kdy františkánství dává kultu Bohočlověka nový tvar vyzařující ze dvou momentů spásných tajemství: z jeslí a kříže. Pašijové hry divadelními prostředky, vlastní způsobem své doby, představují pašijové děje, zpravidla v rozsahu pašijové chronologie, jak se čte či zpívá od Květné neděle po Velký pátek. Tento svatý děj, doplněný ještě některými apokryfními událostmi (Veronika, pády na křížové cestě atd.) je zpracován různými divadelními žánry, nejen v činohře, v opeře a v tanci, ale vytváří se i v žánrech misijských oblastí divadelních kultur Orientu (Filipíny, Mexiko, Afrika, Indonésie atd.)

Pašije v Čechách

České scénicky zpracované pašije známe již ze 14. století, jejich texty jsou torzovitě dochovány. Husité je nepěstovali, objevovaly se tenkrát jen v katolických enklávách. Jedna z nejkrásnějších pašijových her pochází z antihusitského Chebu. Dochovala se celá, má 8312 německých veršů. Chebský pašijový ludus (hra) zpracovaný v letech 1499-1502 začíná stvořením světa a končí vzkříšením. Nehrál se dlouho. Luteránství, které brzy ovládlo městskou kulturu, zásadně odmítalo takové projevy. Pašijové motivy se opět objevily až v jezuitském školském divadelnictví, ale ve zvláštní formě. Jezuitští žáci samozřejmě nehráli náročné pašijové

scény. Ty bývaly utajeny v alegoriích, třeba v podobě egyptského Josefa, Jonáše a podobně. Počínaje asi třetí pobělohorskou generací objevují se pašijové motivy a ztělesnění pašijových postav včetně Ježíše a Marie v kajících velkopátečních procesích, která pořádala zbožná mariánská bratrstva. Jejich dospělí členové představovali svaté i nesváte evangelijní postavy. V Liberci a České Lípě jsou dosvědčena už v 60. letech 17. století. Předpokládáme je i v dalších místech v uvedeném území. Pochopitelně je pořádali i jezuité v Litoměřicích a kapucíni v Zákupích. Pro divadelní rozvoj významně působilo i zavádění Božích hrobů, Olivetských hor, Kalvárií, vlastně velkých scénických děl zpřítomňujících evangelijní děje.

Hry v diecézi

Když se ohlédneme do minulosti, zjistíme, že ze všech českých a moravských diecézí má litoměřická jednu zvláštnost: je oblastí s největším a nejhouževnatějším pěstováním pašijových her. Tvořili je od první poloviny 18. století česky i německy mluvící věřící především v oblasti Jizerských, Lužických hor a Podkrkonoší. Vytvořilo se tu dokonce několik typů pašijových her různé náročnosti. Tak v Liberci před kostelem byly pantomimicky, beze slov, předváděny některé tradiční výstupy pašijového děje až do odsouzení. Pak se vydal průvod, v němž kráček spoutaný Ježíš s vojáky, Pilát, nejvyšší kněz, ženy jeruzalémské, Veronika, Marie Magdaléna i Matka Marie a další postavy ztělesňované libereckými měšťany. Průvod směřoval na Kailův vrch, kde

bylo představeno ukřižování. Hejničtí františkáni pověřovaní řízením této kající velkopáteční pobožnosti dostávali odměnou i nějaký obnos. Dotací přispíval i magistrát. Velkopáteční zbožná akce se konala za každého počasí, někdy bylo dokonce třeba pro cestu procesí odklízet sněh. Podobným způsobem rozjímali pašijové události i v Chrastavě. Lotry tam představovali dva muži špatné pověsti. Bývalo běžné, že záporné postavy dostávali někteří věřící jako pokání.

Podobně tomu bylo od poloviny 18. století v České Lípě a ve Cvikově. Zachovávají si původní průvodový charakter. V obou městech dramatické postavy hry mluvily. Je v nich uchován jejich původní průvodový charakter. Na jevištích rozestavených po Cvikově jsou hrány soudní scény, ale křížová cesta pokračovala na Kalvárii na vršku za městem. Německy se hrálo v Mikulášovicích, v Mimoni, Stráži pod Ralskem, Hielgersdorfu (dnes Severní), v Proseči nad Nisou, Sloupu, Lindavě a v Jablonném v Podještědí. Mohli bychom jmenovat ještě další předpokládaná místa, ale chybí nám k tomu doklady. Nacisté se her báli, stejně jako komunisté. První je zakázali v roce 1939 a druzí jejich české provedení režírované P. Surým v roce 1949.

Snad ještě pozoruhodnější jsou české pašijové hry. Mají jinou podobu a jiný inscenační princip. Jsou veskrze jevištní, tedy hrané v jednom velkém scénickém prostoru. Nejlépe dokumentovanou inscenací a dobře divadelně řešenou je železnobrodské Theatrum passionale - Zrcadlo umučení, které z iniciativy brodských mládenců napsal a režíroval tamější kaplan, turnovský rodák P.

Václav Jelínek, který zemřel v roce 1758, když předtím obětavě sloužil morem nakaženým. Bozkovská pašijová hra je pozoruhodná svou kompozicí. Unikátem je text nejdelší české divadelní hry s 15. 000 verši. Text kristologického mysteria napsal Václav Havel, chalupník z Vlastiboře. Vzorem všem těmto inscenacím bylo patrně nejstarší známé představení v Turnově, někdy na počátku 18. století. Hrál se též na ochozu před kostelem v Zásadě, na jevišti, které postavil mohovitý rychtář Jan Šourek, hrající jako pokání Jidáše. Česky hráli pašije taky v Jablonci nad Jizerou. V českém prostředí se pašijové hry udržovaly přes všechny zákazy velmi houževnatě až do posledního představení ve Vlastiboři roku 1891. Dvakrát se jich zastal proti státním úřadům litoměřický ordinariát (1859 a 1891), který si uvědomoval jejich duchovní hodnotu. Je ale pravdou, že josefínský stoupenec, biskup Kindermann, je likvidoval v 90. letech 18. století, ale marně. Objevily se brzy znovu. Ukázalo se, že jsou zakotveny v lidové zbožnosti a kultuře.

Pašijová hra bývala místní kající pobožností. Měla být rozjímáním. Dnes se nám zdá taková modlitební akce podezřelá, možná i směšná. Může působit nepatřičně i odpudivě. Po jejich pečlivém studiu nelze jim upřít kající opravdovost. Ovšem tu my lidé nedovedeme měřit. Tak nesudmě. Tyto produkce doba potřebovala. Dnes nám předkládá Církev podstatně niternější a důvěrnější postní program s dalekosáhlými možnostmi...Dej, Pane, abychom je dovedli využít a mohli tak přistoupit k plnosti slavení Kristova velikonočního tajemství.

Vojtěch Ron, Liberec

Přispějete na opravu bozkovského kostela?

Na sklonku svého života dal P. Václav Dušek (+1792) k stoletému výročí kostela zbudovat i v lodi místo rovného stropu deskového strop nový, klenutý, na rákos ohozený. A pozval malíře, aby do čerstvé omítky namalovali obrazy litaní. Neznáme autora, ale víme, že v roce 1859 P. Němeček vydal „Památnosti kostela boskovského“, v nichž se zmiňuje, že výtěžek bude věnován na opravu rozpukavého stropu vymalovaného za P. Duška. Přemalbu provedli v následujících letech železnobrodští malíři Majšajdr a Šéfr. Majšajdr při práci dokonce spadl z lešení, a jak píše ve svých pamětech Věnceslav Metelka, přišel malíř druhý den do práce. A byli to znovu malíři ze Železného Brodu, které zvolil pro obnovu maleb v r. 1941 P. Josef Hofmann. Pan Jáchym Židek se svým synem Josefem obnovili krásu figurálních i ornamentálních maleb v presbytáři, takže stojí za obdiv i po 56 letech obrazy starozákonních proroků spolu s vyobrazením výjevů ze života P. Marie: Neposkrvněné početí, Narození, Zvěstování, Navštívení (hlavní obraz) a Nanebevzetí. Nepodařilo

se však dokončit opravu stropu v lodi, kde rozsáhle plocha nástropní malby s obrazem Brány nebeské a s výjevem Korunovace P. Marie zůstala bez opravy. Od r. 1941 došlo vlivem zatékání k zhoršení

správce rozhodl s touto velmi naléhavou obnovou začít. Podmínkou je získání minimálního obnosu pro možnost zahájení. Už sám průzkum a vypracování projektu odhadnutého na 60 tisíc Kč je závis-

ložil pro tento účel vkladní knížkuk, jejíž heslo dostatečně stanovilo, komu obnos dává darem. Doufáme, že se bude smět uplatnit spolu s příspěvky poskytovanými farníky i poutníky. Pro zahájení chybí nemalá částka. Víme všichni, že podnikatelů schopných vyšších příspěvků pro kostely v řadách církve není a tak duchovnímu nezbývá než prosit o pomoc nejen vás, kteří v bozkovském kostele vidíte jeden z cílů vašich poutí, ale i vás, pro něž se dveře kostela Naší Paní na horách otevrou snad po opravě. A možná, že se pod klenbou s krásnými invokacemi k přesvaté Paní stanete jejími ctiteli trvalými. A prostřednictvím zachráněné krásy minulosti se přiblížíte Bohu skrze tu, která shlíží z bozkovského oltáře po staletí a jejíž hlavu zdobí koruna Královny hor.

Všem, kdo přispěje přiloženou složenkou k zvelebení jejího domu, zaplat' Pán Bůh. Děkujeme za ochotně podanou ruku redakci naší ZDISLAVY.

Jiří Kurfiřt

Pozn. red.: Složenky na příspěvky pro bozkovský kostel budou vloženy až do příštího čísla Zdislavy.

stavu nejen této části n-restaurované, ale i obrazů obnovených. Opadáva nejen štuk, ale i jádro, dokonce místy i s rákosem.

Veškeré prosby o příspěvní ze strany státu zůstávají i letos nevyslyšeny. Přesto se duchovní

lé na zbudování lešení po celém prostoru lodi. Odhad celkové opravy je vyjádřen částkou 3 miliony Kč. Opravy chtěl zahájit už P. Alfréd Kostka po zhotovení měděné krytiny před deseti lety. Z vlastních prostředků za-

Mělnické proboštství

Duchovním správcem mělnického proboštství je P. Jaroslav Vyterna. Narodil se v Běchovicích a celé dětství a mládí prožil v Uhříněvsi (obojí je dnes součástí Prahy). V roce 1948 nastoupil do litoměřického semináře. Všechny teologické fakulty a učiliště byly však roku 1950 uzavřeny. Všechny kromě generálního, do kterého jsem, stejně jako řada jiných bohoslovců, na doporučení biskupa Trochty nenastoupil. Odešel do Mladé Boleslavi studovat stavební průmyslovku. V té době byli teologové povoláni na vojnu. I Jaroslav Vyterna dostal povolávací rozkaz. Díky potvrzení o studiu na průmyslovce však na vojnu nenastoupil. Musel ale absolvovat praxi jako zednický učeň na stavbě v Mladé Boleslavi, kde získal zednický výuční list a teprve poté na stavební průmyslovce odmaturoval. Po maturitě nastupuje do Charity, která se tehdy mimo jiné věnovala opravám a údržbě kostelů a památek. Pak pracuje v Ústí nad Labem v projektovém středisku ministerstva zemědělství. Poté odchází na dva roky na vysokou školu, při které tajně studuje

teologii.

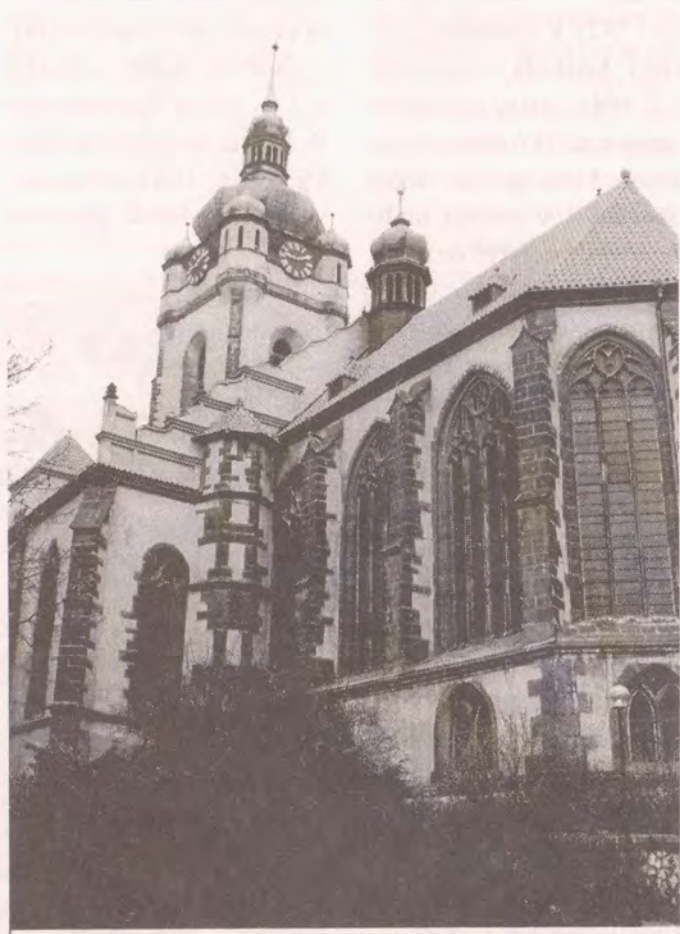
Vysvěcen byl P. Vyterna tajně v roce 1954. Po roční vojně se vrátil ke „stavební charitě“, později uměleckým řemeslům. V roce 1968 nastoupil jako technický ředitel na litoměřické konzistoři. Od roku 1975 působí jako duchovní ve Velkém Šenově, odkud v roce 1992 přichází do svého nynějšího působiště, mělnického proboštství.

Farnost ožívá

Město Mělník má zhruba 20.000 obyvatel. „Je tady slabá dělnická třída, je tu spíš víc učitelstva, podnikatelů, nějaké vinařství a hlavně zemědělství - zahrádky a podobně,“ hodnotí P. Vyterna. „Kdyby si lidé při práci s půdou alespoň uvědomili, že musíme také něco dávat, abychom dostali, byl by to pokrok. K tomu je však musím teprve přivádět.“

Do obou mělnických farností - Mělníka a Pšovky - přichází na nedělní mši sv. přibližně 230 lidí. S mládeží duchovní správce teprve začíná a společenství mladých se zde zatím neschází.

Při vyučování náboženství pomáhají dva katecheté. Učí se na faře a na hodiny chodí

Kostel sv. Petra a Pavla v Mělníku

něco přes dvacet dětí. Ve farnosti výborně funguje chrámový sbor. Působí zde dva varhaníci - absolventi konzervatoře. Další aktivitou je biblický kroužek, ve kterém se společně čte a rozjímá Písmo.

„Snažím se soustředit především na rodiny s dětmi, i kázání zaměřuji spíše katecheticky,“ říká otec Jaroslav. „I když doba je hmotařská, někteří to už začínají chápat, především přicházejí děti. Myslím, že se to pomaloučku začíná zvedat.“

Za minulý rok tři střechy

P. Jaroslav Vyterna spravuje v Mělníce samotném čtyři kostely, dále kostel v Záboří a mimo to ještě dva menší kos-

telky a několik kaplí. V kaplích bývá mše svatá jednou do roka a farnost se je snaží ponechat ve správě obcí. Za uplynulý rok se podařilo opravit tři střechy kostelů a také střechy farních budov v Mělníku i Pšovce. Pod omítkou gotického farního kostela Petra a Pavla byly objeveny staré malby, na jejichž zrestaurování však zatím chybí prostředky. „Kam se podívám, tam to volá o opravě,“ konstatuje P. Vyterna.

V nedávo vráceném objektu přímo ve městě hodlá otec Jaroslav zřídit hospic.

Text a foto: Luboš Růta

P. Jaroslav Vyterna

Nazdar kluci!

Mrzí vás, že se ve vaší farnosti nekoná tábor pro ministranty? Nebuďte smutní, zveme vás na

IV. ročník diecézního ministrantského tábora

Možná jste už o něm slyšeli od svých kamarádů - ministrantů nebo jste se ho sami zúčastnili. Na co se můžete těšit? Určitě na to, co očekáváte od každého správného tábora - **hry, soutěže, koupání, výlety...** Ale také něco navíc - dozvíte se více o své službě Bohu - o ministrování, a to nejen teoreticky, ale můžete si vše nové vyzkoušet přímo při službě u oltáře. A také se seznámíte s novými kamarády nebo se opět po roce shledáte se starými známými přáteli, kteří se chtějí mít rádi bez nadávek a urážení. A tak se stávají takovými světélky svítícími na cestu svým kamarádům všude, kam přijdou.

Tábor je pořádán pro **chlapce** ve věku **od 7 do 15 let**

na katolické faře **v Bozkově u Semil** (mariánské poutní místo).

Termín: **14. - 26. 7. 1997**

Cena tábora byla stanovena na **900,- Kč**

Bližší informace na tel. **0428/27954 nebo 0428/26423**

Na shledání se těší vaši vedoucí

Vyplněné přihlášky zašlete nejpozději do **23. 5. 1997** na adresu:

Štěpán Pospíšil, Pobřežní 7

466 04 Jablonec nad Nisou

Přihlašuji svého syna na diecézní ministrantský tábor v Bozkově, konaný v termínu 14. - 26. 7. 1997.

Příjmení a jméno .....

Bydliště .....

Rodné číslo ...../.....

.....
Podpis rodičů

Sekty

Z. Šplíchal

Co je scientologie?

Jako první sektu si probereme jednu z nejnebezpečnějších sekt, která působí na území Čech. Její název je z řečtiny a znamená „učení o vědění“ nebo „vědět jak vědět“. Zakladatel je L. Ron Hubbard, který vydal v roce 1950 knihu jménem Dianetika (Skrz duši).

Tato sekta se zaměřuje na psychologii - tzv. auditing - naslouchání. Lidi oslovoje dotazníkem, jestli si nechtějí udělat OXFORDSKÝ TEST OSOBNOSTI, který má ukázat jak jste na tom. Test je zadarmo a vždycky dopadne špatně. Potom je člověku nabídnuto pokračování -

další kurzy na zlepšení osobnosti, které jsou za peníze.

V severních Čechách došlo k tomu, že některé podniky požádaly Dianetické centrum o školení zaměstnanců. Tím se scientologům otevřel velký prostor, aby mohli zaměstnance prokádovat. Ti kteří neměli k sektě kladný vztah, po absolvování kurzu, byli označeni pro vedení podniku nevhodní, jako neperspektivní pro další práci.

Když se sektě povede nabourat nějaký podnik nebo organizaci, je velmi těžké proti tomu nějak bojovat. Neboť se odvolávají na lidská práva a svobodu projevu.

Další zvláštností je tzv. clearing. Jedná se o psychologickou metodu, jak se má člověk zbavit svých problémů. Probíhá to asi takto: Př. Pjijde žena, se kterou se doma hodně pohádal manžel, křičel na ni a bil ji. Proti ní si sedne na židli partner, který s ní uzavře takovou dohodu. Co vám řeknu, to zapomenete a všechno ostatní co jste mi řekla zopakujete znovu. Musíte se mnou mluvit bez zábran, abych vám pomohl. Řekněte mi co je pro vás nejhorší a to teď zapomeňte. (Zapomeňte bil mě. Zbude, hádal se se mnou a křičel na mě. Zapomeňte křičel na mě. Nakonec zbude jenom něco neškodného, např., že potkala manžela.) Žena se cítí spokojena. Otázka je, když žena potká svého muže a ten na ni zase začne křičet a ona si na všechno vzpomene, co to s ní udělá. Pro zajímavost, partner, který s ní diskutoval, se na tuto funkci připravoval i 12 let.

Na tuto sektu jsou podány žaloby ve Francii a v Německu. A tamní vlády uvažují o zákazu přijímání scientologů do státních úřadů a narážejí při tom na velké problémy.

Mezi známými osobnostmi jsou např. John Travolta nebo Tom Cruise.

Zvláštností, které se jinde nevyskytují je tzv. Emetr, který má měřit tělesný odpor a všechny jeho změny a tím duševní působení na tělo. Tím má pomoci v psychologickém zkoumání.

Jak vidíte, tato sekta vystupuje na venek s různými psychotesty a kurzy na zlepšení osobnosti, proto je důležité si zjistit kdo podobné věci pořádá, aby jste i vy nevypomáhali k jejímu šíření.

Rozhovor s novým vedoucím Diecézního centra mládeže, ing. Vladimírem Novotným

Odkud pocházíš a jak ses vlastně dostal do Litoměřic?

Pocházím z Olomouce. Do svých sedmnácti let jsem bydlel u rodičů. Pak jsem odešel na učiliště do Mohelnice a bydlel na internátě. Dálkově jsem si při práci v podniku do dělal maturitu. Po ní jsem odešel na vysokou školu do Ostravy. Tam jsem bydlel na koleji. Vychovaný jsem byl sice jako katolík od malička, ale živou víru v Boha jsem získal až na vysoké škole. Právě díky tomu, že tuto živou víru mám, tak vím, co dělám. Kdybych ji neměl, tak bych nikdy z Ostravy neodcházel. Vedl jsem tam vysokoškolské společenství mládeže a měl jsem i jiné zájmy, jako folklórní soubor a jiné. Toto všechno jsem v prosinci opustil a přišel sem do Litoměřic.

Jak ses k této práci dostal?

Já jsem říkával, že mě z Ostravy těžko něco dostane. Měl jsem i zajímavé pracovní nabídky ve svém oboru (jsem elektroinženýr). Toto všechno jsem vlastně hodil za hlavu a šel za Božím hlasem. Vzhledem k tomu, že jsem poznal různé vrstvy - od učiliště až po vysokoškoláky - a žil jsem s nimi na internátě, na koleji vlastně každý den, jezdil na víkendy s křesťanskými Brontosaury i do zahraničí, získal jsem určité zkušenosti. Myslím, že bych si je neměl nechat pro sebe,

ale předávat je dál. Do Litoměřic jsem se dostal přes olomouckého vedoucího centra mládeže, který mě doporučil P. Šimáčkovi z Příchovic, který se stará o mládež při Biskupské

konferenci. S paterem Šimáčkem jsme měli dlouhý rozhovor. Nesliboval mi nic dobrého. Říkal, že je to tvrdá země, kamenolom Páně. Dá se říci, že mě zrazovali úplně všichni, se kterými jsem se setkal. Někteří sice říkali, že je to krásná práce, ale odrazovali mě. Přes to přes všechno jsem na konci prosince přišel sem do Litoměřic. Myslím, že velmi důležité je naslouchat Pánu. Protože když ke své práci někdo

nemá předpoklady a není k ní určený, tak - i když ji chce dělat - může práci dělat špatně a nadělat víc škody než užítku. To znamená, že jestli zjistím, že to dělám jen sám ze sebe

a dělám víc škody než užítku, raději z Litoměřic odejdu.

Říkal jsi, že tě všichni zrazovali od úmyslu jít do Litoměřic. Myslíš si po těch dvou měsících zde, že měli pravdu?

Myslím, že ty dva měsíce je docela krátká doba na hluboké poznání zdejších lidí. Otázka však zní, jestli je zdejší situace špatná proto, že je zde málo katolíků anebo proto, že je

chyba v církvi samé. Totiž jestli křesťané v církvi nejsou špatní. Neříkám, že takoví jsou, ale pořádně ještě situaci neznám. Jiná situace je, když je křesťanů málo a jsou dobří křesťané, než když spíše ty druhé odrazují. Také je zde mnoho církví a sekt. Musím však říci, že mnozí lidé mi tu pomáhají.

Jaké máš v práci s mládeží plány?

Nejdříve je potřeba získat kontakt s mládeží. Také proto nesedím pořád jen v kanceláři a nehledím si svého počítače, výkazů a papírování, ale snažím se věnovat lidem. Bylo by dobré, abych poznal především vedoucí jednotlivých společenství a s nimi udržoval kontakt. A potom rozjet další spolupráci. Zjistil jsem, že je zde určitá komunikační bariéra.

Společenství je nesmírně důležité. Lidé se „naučí“ víru v rodině, pak chodí na náboženství, na mši svatou, ale společenství dává prostor pro poznání živého Boha. Mladý člověk potřebuje obecně nějaké společenství lidí. Pokud nemá křesťanské, hledá si jiné. Křesťanské společenství by mělo učit lidi v praxi ukazovat, co je to křesťanství. Mnohdy se káže o tom, co by se mělo dělat, ale je to odtržené od života. Je potřeba to žít. Žít křesťanství.

Děkuji za rozhovor. Ptal se a fotografoval L. Růta.

Velikonoční triduum

Velikonoční triduum je vlastně jeden svátek ve třech dnech - připomínáme si při něm utrpení, smrt a následné zmrtvýchvstání Páně. Tyto tři dny - Velký pátek, Bílá sobota, neděle Zmrtvýchvstání Páně - tvoří vrchol celého liturgického roku. Stejně jako některé jiné liturgické doby začíná Velikonoční třídení v předvečer prvního dne - tedy na Zelený čtvrtek večer.

Zelený čtvrtek

Podle prastaré církevní tradice není dovoleno slavit na Zelený čtvrtek mši sv. bez účasti lidu, naopak by se jí mělo účastnit, stejně jako ostatních obřadů Velikonočního tridua, celé společenství věřících.

Na začátku mše, při chvalozpěvu Gloria, se rozezvučí zvon, které utichnou až do vigílie Zmrtvýchvstání.

Po homílii, která by měla připomenout ustanovení svátosti oltářní a kněžství a také přikázání Páně o bratrské lásce, může se konat obřad mytí nohou. Přisluhující přivedou 12 vybraných mužů k sedadlům připraveným na vhodném místě. Kněz přistoupí ke každému z nich a po vzoru Krista ve večeradle jim lije na nohy vodu a utírá jim je.

Hned po mytí nohou anebo, nekoná-li se tento obřad, po homílii následují přímluvy. Vyznání víry se v této mši neříká.

Po modlitbě po přijímání se přenáší svátost oltářní na připravené a vhodné místo. Přitom se zpívá hymnus Chvalte ústa... nebo jiný eucharistický zpěv. Potom se obnaží oltář a odnesou nebo zahalí všechny kříže v kostele.

Liturgická barva je bílá.

Velký pátek

Na Velký pátek slavíme památku umučení Páně. V tento den se neslaví žádná mše sv. - pouze v odpoledních hodinách

se slaví obřad, který je složen ze tří částí: bohoslužby slova, uctívání kříže a svatého přijímání.

Oltář je zcela obnažený, bez kříže, bez svící a bez pláten. Po příchodu kněz pozdraví oltář hlubokým úklonem a „vrhne se na tvář“ nebo, je-li to vhodnější, si klekne.

Bohoslužbu slova uzavírají přímluvy, které se tento den konají takto: kněz říká výzvu naznačující úmysl. Potom všichni setrvávají v tiché modlitbě, kterou kněz zakončí hlasitou modlitbou.

Po přímluvách následuje obřad uctívání kříže. Ten může mít dvojí podobu:

Obřad s křížem zahaleným: K oltáři se přinese zahalený kříž. Doprovází jej dva ministranti s rozžatými svícemi. Kněz stojí před oltářem, přijme kříž a postupně ho odhaluje: nejdřív jeho horní část. Na to jej pozvedne a zpívá: Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa. Lidé odpoví: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste. Pokleknou a setrvávají v tiché adoraci. Pak kněz odhalí pravé rameno kříže a nakonec celý kříž. Vše se opakuje jako poprvé.

Obřad s křížem nezahaleným: Místo odhalování kříže před oltářem se může přinášet od kostelního vchodu do presbytáře nezahalený kříž. U vchodu, uprostřed kostela a na začátku presbytáře se kříž pozdvihne a zpívá se stejná výzva jako při obřadu se zahaleným křížem.

Následuje uctívání kříže. Nejprve přichází kněz, za ním asistence a potom ostatní. Přicházejí ke kříži a jednoduchým pokleknutím mu vzdají úctu. Kde je to zvykem, může se volit jiný způsob, např. políbení kříže.

Před sv. přijímáním se oltář pokryje plátnem. Kněz přinese svátost oltářní z místa, kam byla včera uložena. Následuje modlitba Páně a po ní svatě přijímá-

ní.

Po přijímání odnese kněz ciborium se zbývajícími hostiemi zpět na původní místo.

Bílá sobota

Po celou Bílou sobotu setrvává církev v modlitbách u Kristova hrobu. Oltářní stůl je stejně jako na Velký pátek zcela obnažený - bez kříže, svící a pláten.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Velikonoční vigílie

Již od nejstarších dob je tato noc zasvěcena Pánu (viz Ex 12,42). Noční vigílie je uspořádána takto: slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova, křestní bohoslužba a bohoslužba eucharistická. Obřady Velikonoční vigílie jsou velice složitě, je proto dobré nastudovat si způsob jejich slavení z misálu. Zde je uvedena pouze jakási osnova.

Slavnost velikonoční svíce je zahájena požehnáním ohně a přípravou svíce (paškálu) a končí velikonočním chvalozpěvem (tzv. exsultet).

Bohoslužba slova. Pro velikonoční vigílii je vybráno devět čtení z Písma svatého: sedm starozákonních a dvě novozákonních, z nichž jedno je evangelium. Z vážných důvodů se může zmenšit počet starozákonních lekcí na dvě. Čtení z druhé knihy Mojžíšovy o přechodu Rudým mořem se nikdy nevynechává.

Křestní bohoslužba. Po úvodních slovech následují litanie ke všem svatým, po nich svěcení vody a vlastní křest katechumenů. Na to všichni stojí a s rozsvícenými svíčkami v rukou obnoví své křestní vyznání.

Eucharistická bohoslužba je v podstatě shodná s bohoslužbou oběti „běžné“ mše.

Lektorské minimum

Téměř všichni ministranti mají s lektorskou službou nějaké zkušenosti. V následujících bodech je stručně shrnuto to, co by měl mít každý lektor na paměti, chce-li, aby ho „byla radost poslouchat“.

1. Na každé čtení se důkladně připrav, aspoň jednou si ho přečti nahlas. Snaž se také pochopit myšlenkový obsah lekce.

2. Rozděli si předem text na odstavce. Hlavní slova ve větách si označ, abys na ně mohl dát patřičný důraz.

3. Při čtení uchovej melodii řeči. Ta spolu s přízvukem a střídáním tempa dává větám živost, barvu a znělost.

4. Při čtení se řiď myšlenkovým spádem a přirozeným tokem mluvené řeči. Čárka neznamená vždy pauzu! Ani před uvozkou a dvojtečkou se vždy neklesá hlasem - jsou to jen grafická znaménka.

5. Hlas zní nejlépe, když mluvíš ve své přirozené výšce. Začni raději hlubší polohou hlasu a tou také konči.

6. Nečti uspěchaně: vyslovuj zřetelně, dělej náležité pauzy, dýchej klidně. Než začneš číst, dvakrát se zhluboka nadechni.

7. Než začneš číst i v pauzách mezi odstavci, se podívej na lidi. Zvýšíš tím účinek svého slova - navážeš mezi sebou a lidmi spolení.

8. I kdybys četl co nejlíp a nejkrásněji, vždy se budou lidé dívat i na to, jak vypadáš. I tvůj vzhled, oblečení, upravené vlasy, postoj a pohyby patří ke tvé službě.

9. S mikrofonem zacházej opatrně a jemně. Nauč se do něho mluvit tak, aby ti bylo rozumět.

10. Slova vyslovuj pouze podle norem výslovnosti spisovné češtiny! Pozor na nářečí.

-iž-

Posvěť se jméno Tvé

Jméno v židovském (a vůbec v orientálním) myšlení má větší význam než v moderní terminologii. Když lidé pro své dítě vybírají jméno, všímají si, zda se jim líbí jeho zvuk, zda se bude hodit k příjmení, a mají na zřeteli, aby se člověk svým jménem odlišoval od druhých. Někdy chtějí, aby se jmenovalo jako rodiče nebo jako jiní blízcí lidé.

V biblickém pojetí má jméno daleko hlubší význam a tajemství. Jméno vystihuje původ člověka, jeho podstatu, jeho vlastnosti, důležité okolnosti jeho života, jeho zaměření, jeho vztah k Bohu apod. Tak například Adam „ze země vzatý“, „is“ (tj. člověk, muž) pojmenoval druhou lidskou bytost „issah“ („mužena“), protože byla utvořena z muže. Jméno Mojžíš znamená „z vody vytažený“, jméno Abrahám se překládá jako „otec čteného národa“, Melchisedech znamená „král spravedlivých“, Emanuel je složením slov „Bůh s námi“.

Nemají tedy pravdu jehovisté, když tolik zdůrazňují, že Boží jméno je Jehova? Bůh u hořícího keře Mojžíšovi přece zjevil své jméno: JHVH. Ačkoli některé pozdější přepisy uvádějí vyslovnost „Jehova“, většinou se držíme vyslovnosti „Jahve“. Židé tetragram JHVH z úcty k Božímu jménu nikdy nevyslovovali, ale nahrazovali například slovem „Adonai“ (Pán). Aby se nespletli, k souhláskám JHVH připisovali samohlásky „Adonai“. Kombinací obojího bylo vytvořeno slovo Jehova, například v Tyndaleově anglickém vydání Písma svatého. Tak to převzali koncem minulého století i novodobí „vášní badatelé Bible“ ze „Strážné věže“.

Bůh Mojžíšovi skutečně sdělil svou podstatu absolutního bytí, „sám od sebe jsoucí“, a podle některých vykladatelů „jsoucí pro ostatní, pro tebe, pro mne“ (a to je Lásky).

Jestliže my říkáme této Bytosti „Bůh“, pak máme na mysli právě ty absolutní přívlastky: Bůh je sám od sebe, On prostě je, On je neměnný, On je Původce všeho, všechno má smysl jenom v Něm.

Bůh je „Jahve“. Ale jaké jméno dává Bohu sám Bůh - Syn? On - a Jeho zjevení Boha je nadřazeno zjevení mojžíšskému - nás učí říkat Bohu „Otče“. Nový Zákon, zjevení samotného Boha, mnohokrát mluví o „Bohu“. A pro nás křesťany je normou právě především Nový Zákon.

Slovo a myšlení je spojeno. Myšlení navenek vyjadřujeme slovy a slova zase vyvolávají myšlenku. Jinak nemají smysl. Je proti přirozenému řádu, že člověk mluví bezmyšlenkovitě, kdy nevyjadřuje myšlenku. I v Novém Zákoně se říká, že člověk vydá počet i z každého neužitečného slova, které vysloví. Tím spíše vydá počet z každého neužitečného vyslovení svatých jmen Boha, Krista, Panny Marie apod. Vždyť naše řeč má být plná, smysluplná, a to zejména, když vyslovujeme slova, která označují nejvznešenější pojmy. Už ve Starém Zákoně druhé Boží přikázání zakazuje vyslovaovat Boží jméno bezmyšlenkovitě, nadarmo.

A Pán Ježíš druhé Boží přikázání naplňuje. Nejen nevyslovovat Boží jméno nadarmo, ale dbát, aby Boží jméno bylo posvěceno, a to v člověku a prostřednictvím člověka. Vždyť křesťan se stal „národem svatým“, vyhrazeným pro Boha. Křesťan přijal Ducha svatého, je chrám Ducha svatého. V křesťanovi má přebývat i celá Nejsvětější Trojice. Vyslovením jména Božího má křesťan pravdivě myslet na absolutní hodnotu Boží svatosti, Boží přesažnosti, Boží lásky, Boží dokonalosti a mluvit o Bohu jen s tímto cílem. Pak se naplňuje věta modlitby Páně „Posvěť se jméno Tvé“.

Ovšem Písmo svaté nezná moderní „schizofrenii“ mezi myšlením a jednáním. Není správné bezmyšlenkovité mluvení, ale ani bezmyšlenkovité chování. Slovo a čin v hebrejštině vystihuje jediným termínem: „davar“. Proto nejen naše myšlení a mluvení, ale i naše jednání má dosvědčovat svatost Boží a má být jejím projevem. A o tuto milost prosíme v prosbě „Posvěť se jméno Tvé“. Naším myšlením, mluvením i jednáním se má rozlévat dobro. A protože jen Jediný je dobrý, totiž Bůh, má naše myšlení, mluvení a jednání jediný cíl: Aby Bůh byl všechno ve všem, aby byl všemi uznáván jako Bůh, aby se mu všechno tvorstvo klanělo. Touto prosbou modlitby Páně prosíme tedy i za evangelizaci. Vždyť Bůh je přiměřeným způsobem uznáván a oslavován skrze Ježíše Krista. A tak se můžeme nořit do prosby „Posvěť se jméno Tvé“ zejména před Nejsvětější Svátostí a zejména v Srdci Panny Marie, kde se Boží vůle posvěcení Jeho jména projevila nejplněji.

Otec Kindermann oslavil ...

(dokončení ze str. 5)

dále opat cisterciáckého kláštera v Oseku otec Bernard Thebes, děkan litoměřické kapituly P. Josef Helikar a teplický vikář P. Eduard Hrbatý SDB. Biskup Jiří Paďour v krátké promluvě vzpoměl bohatého a činorodého působení svého františkánského spolubratra, který v tomto roce - 4. července - oslaví 60 let svého kněžského svěcení. Připomenul slova svatého Polykarpa, který tento světec pronesl právě ve věku 86 let. Slova velebící Boha za to, že mu dopřál tak dlouho věrně sloužit svému Pánu.

I my se připojujeme s poděkováním Pánu za našeho duchovního pastýře a v modlitbách mu vyprošujeme pevné zdraví do dalšího požehnaného působení.

Listárna

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad Výzva otce biskupa (3/97)

Na výzvu našeho otce biskupa Josefa Koukla, abychom vzali za svou starost o naše bohoslovce, padlo rozhodnutí, že je budeme podporovat:

1. modlitbou
2. finančně
3. dopisováním s nimi.

Toto jsme projednali na setkání farníků s našimi otci. Pokud jde o modlitbu, tam není problém - může být individuální i společná.

Aby někdo z nás podporoval finančně jmenovitě bohoslovce, je pro nás většinou neúnosné a taky by mohlo dojít ke zklamání. Stává se přece, že některý seminarista nevydrží. A tak budeme sbírat pomoc od farníků podle možností každého z nás, a pak je odevzdáme do semináře jako pomoc pro všechny. U nás ještě máme tu zvláštnost, že naši farnosti spravují otcové salesiáni, a tak chceme peníze dělit mezi diecézní i saleziánské bohoslovce.

Pokud jde o tu duchovní spolupráci - dopisování, to už bude zcela individuální. My nabídneme své adresy a kratší informace o sobě a chlapci ze semináře si vyberou. Postup může být i obrácený. Bohoslovci, kteří mají zájem o spolupráci, dají do farností své adresy a my si je rozebereme.

Snad tedy tato spolupráce bude dobrá a přínosná pro diecézní bohoslovce.

František Čapek
Teplice

V polovině února vyzval otec biskup nás, věřící litoměřické diecéze, abychom finančně přispěli na studia našich šesti bohoslovců. Náklady na studium jsou značné. Jsem důchodkyně bez vedlejších příjmů, a proto nepřichází v úvahu, abych se stala sponzorem některého z nich. Kněží máme zoufale málo a my všichni je potřebujeme. Musíme být rádi, že těch šest chlapců poslechlo volání Boží a chtějí se stát jeho služebníky a našimi duchovními vůdci.

Obracím se na vás - důchodce - s prosbou: Nedalo by se to nějak udělat, abychom i my (někdy i z malých důchodů) mohli něčím přispět? Pán Ježíš si přece velmi cenil „vdovina groše“. Stačilo by dát denně 35 haléřů stranou a za měsíc by každý z nás mohl odevzdat pro bohoslovce 10,- Kč. Možná, že by se někdo rozhodl i pro 20,- Kč měsíčně. I z takových malých částek by se nějaké peníze daly dohromady. Obracím se i na naše sestry a bratry, kteří dosud pracují, aby dle svých možností denně odložili na týž účel jednu, dvě nebo tři koruny. Naši duchovní pastýři v jednotlivých farnostech by byli jistě ochotni jednou za měsíc v určenou neděli vždy po mši svaté dárky vybrat a hromadně za celou farnost poslat otci biskupovi.

Co myslíte, milí přátelé v Kristu, neměl by náš Pán radost a my dobrý pocit?

Zdeňka Plačková
Mladá Boleslav

o mši, o církevním roku a smyslu liturgie. Autor, profesor liturgiky, zde odpovídá na takové otázky, jako např. Co vlastně znamená slovo liturgie? Co vše patří k liturgickým slavnostem? Jaká je úloha laiků v liturgii? Víc volnosti nebo více směrnic v liturgii? Jaký význam má eucharistická modlitba? Kolik „stojí“ jedna mše? Proč už nekončí vánoční doba Hromnicemi jako dřív? Kdy se mají slavit vlastně Velikonoce? Je to kniha, která je určena každému, kdo chce pochopit smysl a poslání liturgie a její podíl na utváření křesťanské duchovní a kulturní tradice.

Posledním dílem, které bych vám chtěl doporučit, je **Druhý vatikánský koncil - příprava, průběh, odkaz**. Toto první souhrnné dílo o Druhém vatikánu nás seznamuje s průběhem diskuse o nové orientaci církve i se závěry slavnostně vyhlášenými v koncilových konstitucích, dekretech a deklaracích. Sněm je tu zasazen do širšího rámce koncilní tradice a zvláště do kontextu Prvního vatikánského koncilu. Autor, Otto Hermann Pesch, profesor systematické a ekumenické teologie na univerzitě v Hamburku, zde pracuje s texty a prameny, které byly zpřístupněny teprve v posledních letech.

Všechny tři knihy vyšly v nakladatelství Vyšehrad.

Ještě bych vás chtěl upozornit na dvě knížky pro děti z nakladatelství Albatros. První je od Františka Hrubína s ilustracemi J. Trnky: **Říkej si se mnou**. Je to knížka říkadel o dětech, zvířátkách a věcech, kterou již zná z paměti řada generací předškoláků a prvňáčků. I druhou knihu nemusím dlouze představovat. Astrid Lindgrenová: **Děti z Bullerbynu** s ilustracemi Heleny Zmatlíkové. Tyto příběhy, plné pohody, veselí, her, ale též i dětských trápení, vycházejí u nás již v 8. vydání.

-mela-

Přečtěte si ...

Když jsem si v polovině listopadu loňského roku kupoval knihu **Nemocným nablízku**, netušil jsem, že se pro mne stane aktuální. Když jsem byl pak doslova upoután na lůžko, měl jsem možnost konfrontovat doporučenou obsaženou v této knize se svou situací. Autory jsou Heinrich Pera, který je katolickým knězem a věnuje se pastorační práci nemocných v nemocnici sv. Alžbety v Halle a. d. Saale a Berndt

Weinert, který je ve stejné nemocnici lékařem na ARO. Radí v této knize, jak jednat s nemocnými a umírajícími, a to od psychologických úvah a praktických rad až po úvod do meditace a modlitby. Závěrečná část této knihy se věnuje pozůstalým.

Další knihou, která mě zaujala, je kniha s poněkud delším názvem: **Liturgie a život - Co bychom měli vědět**

BĚSKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST

Soukenická 15, 110 00 Praha

Telefon 02/231 64 62

231 73 18

231 74 68

Fax 02/231 72 06

JARNÍ NABÍDKA KNIH A JEŠTĚ NĚCO NAVÍC

Česká biblická společnost pro vás připravila mimořádnou nabídku knižních titulů ze své produkce.

Objednávkové lístky, kterými budou objednány nejméně 3 z nabízených titulů, budou slosovány 15.6. 1997.

5 výherců obdrží zdarma BIBLI vázanou v kůži, český ekumenický překlad

50 výherců obdrží kalendář na r. 1998 ZEMÍ BIBLE

100 výherců obdrží BIBLI v kresbách s ilustracemi I. Steigera

Uzávěrka objednávek do 31.5. 1997, výhry budou zaslány do 30.6. 1997

Objednávkový lístek

titul	cena Kč/ks	obj. kusů
Čtení z Bible	175,-	.....
Školní biblický atlas	70,-	.....
Školní průvodce Biblí	70,-	.....
O čem všem je Bible	150,-	.....
Biblický atlas / velký	1.280,-	.....
Jak k nám přišla Bible	30,-	.....

Jméno, příjmení ..... telefon .....

Ulice, číslo ..... PSČ, místo .....

(zašlete na dobírku / vyzvedneme osobně) .....

datum, podpis

Potvrďte způsob odběru a zašlete na adresu:

Česká biblická společnost, Soukenická 15, 110 00 Praha 1

telefon 02/231 64 62, fax 02/231 72 06

DŮM BOŽÍ V KRAJINĚ ČESKOLIPSKÉ

Výstava historických fotografií, pohlednic, výtvarných děl a modelů

Výstavní síň v 1. patře augustiniánského kláštera v České Lípě

12.3. - 20.4. 1997

Výstava se koná u příležitosti 370. výročí vydání zakládací listiny augustiniánského kláštera s latinskou školou Albrechtem z Valdštejna a v roce svatovojtěšského milénia.

Českolipsko se svými kostely neliší od jiných českých krajů. Jen panoráma kopců rozehrává daleko bohatěji obzory, v nichž kostelní věže jakoby obtížněji soupeří s nimi ve smělosti linie vznášející se k nebi.

Člověk přehlížel terén a dal Božimu domu ústřední místo. Podle věže byly zaměřovány průjezdní komunikace a rozložil se půdorys obce. Sáhli jsme k historické fotografické dokumentaci, k výtvarným dílům místních umělců a řezbářů zhotovujících modely, abychom zamířili ke „schránce Nejsvětější svátosti“, k níž se vztahovalo vše podstatné v lidském životě v rytmu běžného roku a ve chvílích výjimečných. Běh událostí od Velikonoc k Vánocům a zpět, křest, sňatek, pohřeb, chvíle povznášející i tisící bolest, okamžiky smíření a odpuštění.

Dali jsme k dispozici přibližně 260 exponátů se sbírek muzea.

V úvodu je velká mapa okresu se soupisem kostelů a kaplí, která bude návštěvníkům k dispozici i průručně. Výstava se nazabývá současným komplikovaným stavem péče o církevní budovy a jejich obnovu. V jistém smyslu je vlastně snem, procházkou časy, kdy vážnost víry a úcta k dílu předků sice také pozvolna upadaly, nicméně se obce svými kostely pořád ještě chlubil.

Přehled doprovodných akcí

2.4. - Vycházka s archeologem dr. Františkem Gabrielem věnovaná návštěvě kostelů Nalezení sv. Kříže a sv. Maří Magdalény. Sraz zájemců u kostela sv. Maří Magdalény v 16,30 hod.

6.4. - Slavnostní koncert z díla

Heinricha Ingaze Biebera. Úvodní slovo na téma: Hudební tradice augustiniánského kláštera přednese Ladislav Smejkal. Biebrova hudební síň v ambitu kláštera od 19,00 hod.

9.4. - Specializovaná prohlídka výstavy s výkladem. Sraz zájemců u vrátnice muzea v 16,00 hod.

19.4. - Autobusový zájezd po památkách církevních stavbách. Odjezd od muzea v 8,00 hod. Trasa: Zákupy, Mimoň, Kuřivody, Pertoltice, Jablonné, Mařenice. Přihlášky osobně nebo telefonicky u p. Smejkala č. tel. 227 91 nebo u p. Sykáčkové č. tel. 224 96. Cena zájezdu 40,- Kč. Účastníci zaplatí před odjezdem od 7,30 do 8,00 ve vrátnici muzea.